

KARLA RYVOLOVÁ

narozena 1940 v Batňovicích u Trutnova.

V letech 1957—1961 studovala výtvarnou výchovu na Vysoké škole pedagogické v Praze (prof. Cyril Bouda, K. Lidický). Žije a pracuje v Praze.

SAMOSTATNĚ VÝSTAVY:

- 1983 Dům U zlatého melounu, Praha
- 1983 Kulturní středisko, Mariánské Lázně
- 1984 Kulturní dům, AŠ
- 1984 Klub mládeže, Cheb
- 1984 STŠZ, Rožnov p. Radhoštěm
- 1985 Kulturní dům, Trutnov
- 1986 Kulturní dům, Kostelec na Hané
- 1988 Kulturní středisko, Sušice
- 1988 Kulturní dům, Klatovy

ÚČAST NA VÝSTAVÁCH:

- 1965 Výstava mladých, MF Praha
- 1967 Ilustrace mladých, MF Praha
- 1976 Rok dítěte, Galerie D Praha - Smíchov
- 1986 Trienále exlibris, Chrudim
- 1986 Současné exlibris, Čs. spisovatel, Praha
- 1986 XXII. kongres FISAE, Útrecht, Holandsko
- 1986 Centerick Printers, Leuven, Belgie
- 1988 Salón, PKOJF Praha
- 1989 Současná česká grafika, Mánes, Praha
- 1989 Výstava exlibris a drobné grafiky, Palác národů OSN, Ženeva, Švýcarsko

132. výstava ilustrací a grafiky v rodném statku Václava Šolce v Sobotce. Sezóna 1989. Pořadatelé: Okresní galerie v Jičíně, Městské kulturní středisko v Sobotce, pobočka KPvU v Sobotce, Spolek sběratelů a přátel exlibris, kolektivní člen České společnosti pro estetiku při ČSAV v Praze, Albatros, nakladatelství pro děti a mládež v Praze.

Vytiskly Tiskařské závody, n. p., provoz 77, Mn. Hradiště.

KARLA RYVOLOVÁ

GRAFIKA

RODNÝ STATEK

VÁCLAVA ŠOLCE

SOBOTKA, ČERVEN 1989

Karla Ryvolová patří do velké rodiny žen – výtvarnic, které se zpravidla musí o svůj profesionální svět dělit s úlohou matky, k níž v našem případě přistupuje navíc odpovědné poslání vysokoškolského pedagoga. Zdá se však, že ani jednu z uvedených oblastí nepovažuje za řeholi, a že přes nesnadný úkol zorganizovat si čas a koncentrovat potřebnou energii nachází ve svém každodenním, časově náročném úsilí, mnoho radosti a potěšení.

Mohla být asi stejně dobrá malířka. Je absolventkou školy, ze které vyšlo mnoho našich výtvarných, ale i teoretických osobností díky všeobecnému zaměření pedagogické fakulty Univerzity Karlovy, na které působili a učili umělci takových zvukných jmen, jako byli národní umělci Cyril Bouda, Karel Lidický, zasloužilý umělec Jiří Salcmann a prof. Miroslav Míčko. Většina absolventů byla postavena před těžké rozhodnutí, které z profesí se cele věnovat. Život a osud ženy, spojené se starostmi o rodinu a vynucující si zpravidla kompromisy, rozhodl pro dráhu pedagogickou. Ve svých dvaceti pěti letech však ilustruje K. Ryvolová první sbírku básní Miroslava Bureše – Otvírání studánek. Něžné, lehounce nahozené pérové kresby postupujících se lidských siluet a přírody jasně určily další směr výtvarného názoru, který se stal dokonalým výtvarným protějškem především lyrické poezie. Následovalo Šest milostných od Josefa Kocourka, Loučení J. R. Bechera, Noční déšť V. Sokolova a Con Amore Krystyny Berwinské, která prozatím uzavírá řadu titulů sedmdesátých let.

Po narození dcery Terezy roku 1975 vstupuje do námětového rejstříku nový motiv dítěte, jímž se zdá být autorka zcela absorbována. Dětské hlavíčky se objevují na dobových diplomech a také na miniaturách, adjustovaných v dřevěných oválech. Jimi ve své době inovačně obohatila prezentaci kresby a grafiky a podobu příznivě dotvářející intimní kouzlo bytových interiérů. Navíc tu autorka mohla přirozeným způsobem zhodnotit

schopnost bezprostřední pérové kresby, lehounké, svěží a jakoby nehledané, plné smyslového kouzla a romantického napětí. Ostatně všude tam, kde se mohla K. Ryvolová přiblížit psychologickému světu ženy, osudovým podobám setkání a loučení, nenaplněné touze či ztělesnému snu, tam je ve své výpovědi nejautentičtější a nejryzejší. Obrazy něžných ženských tváří evokují jímavé příběhy lásky svých hrdinek a jejich tajemné kouzlo vstupuje i do úspěšné tvorby exlibris, rozvíjející se plynule od roku 1979. I tady uplatňuje svou mimořádnou schopnost pohotového kresebného záznamu, s písmem se organicky spojujícího do emblému značky. V poslední době sem pronikají nové „civilní“ motivy inspirované rodinným zázemím a jeho zákoutími nejrůznějších skříňek a kuriozit, které autorka koření jemným a osobitým smyslem pro situační humor.

V třetí oblasti své výtvarné činnosti – volné grafice – ukazuje však grafička K. Ryvolová zcela jinou tvář: Smysl pro řád, pro organizaci plochy a prostoru, a celkovou harmonii formy. Od konce šedesátých let stává se konstantou jejich grafických listů kaligraficky hravá, přitom koncepčně promyšlená lineární arabeska, vyznačující se neobyčejně ukázněnou, současně však vnitřně svobodnou notou. Z dálky na nás zavane vzpomínka na magické Sklenářovo písmo či Anderleho roentgenové struktury – umělce, kteří tvořili v její blízkosti a založili jednu osobitou linii současné imaginativní grafiky. Strom, Dopis, Setkání, Motýl – to jsou některé z názvů grafických listů provedených technikou leptu, suché jehly, akvainty. Mají povahu deníku, citlivého seismografu zaznamenávajícího v podobě niterného výtvarného poselství subtilní hnutí duše. A tím se pro nás stávají vzácné a potřebné, že neusilují o módní gesta a nepředstírají co nemají prožité. Jsou věrné samy sobě a nám zprostředkovávají tolik potřebný pocit sounáležitosti v prostých i svátečních chvílích života.

SIMEONA HOŠKOVÁ